

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ἀνέθηκα τριάντα πατώματα πολέμου
Ἐφτασα τό δεκανέα τό λοχία τόν ἐπιλοχία
μά στὸν ἀνθυπολοχαγὸ δέν πρόλαβα. Εἶχαν
ξοδευτεῖ καί ἡ νύχτα καί τὰ σκαλοπάτια.
Τό πιὸ ψηλὸ πού ἀνέθηκα ἦταν τὰ ἐπουράνια.

Κι ἔριξα ἀπὸ κεῖ ἓνα σπόρο νά φυτέψω
δέντρα θάματα δέντρα τῆς φωτιάς ἐκρηκτικά
τῆ φυλλωσιά τους ὅπως τῆς ἰτιάς πού κλαίει τό φῶς.
Πανύψηλα σπὴν κορυφή τῆς φλόγας
δέν τούς ἤξερα δέν μ' ἤξεραν πού μέ εἶδαν
καί κατέβαινα πετώντας μέ φωτολαμπές
κι ὁμόρφαινα τόν τροπικὸ μέ τὴν ἔκπαγλη δωρεά.

Δέν μ' ἤξεραν δέ μέ περίμεναν. Κανεῖς
δέ μέ φώναξε μέ τ' ὄνομά μου
δέ μέ φώναξε Βάλντερ ἀπ' τὴ Βιέννη
τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ. Δέν πρόλαβαν.
Κάτι θά πρόλαβαν μόνο τὰ μάτια τους
στὶς ρίζες τῶν καινούριων δέντρων.
Τὰ δέντρα μόνο μ' ἔμαθαν καλά
τά δέντρα μέσ στά μάτια τους
καί μέ φωνάζουν τώρα κάθε αὐγή.

ΤΟΠΟ ΔΕΝ ΕΧΕΙ

Τόπο δέν ἔχει ὁ γυρισμός.
Σέ μιά στιγμή γυρίζεις μόνο
πού σοζύγιασε τὴ δίψα σου
σημάδεψε μέ φῶς ἀπλό κι ἀγέρωχο
τίς ρῶγες τῶν ματιῶν
τίς ρῶγες τῶν δαχτύλων
μέ μίαν ἀσπιλη δαγκαματιά.

ΕΝ ΣΚΟΤΕΙ ΑΥΤΑ

Ἐν σκότει αὐτά
κι ἀπὸ τό σκότος.
Μὴν ἀφήσεις τό παράθυρο
νά μέ συντρίψει
μέ παράταιρα-
τὴν ὥρα του-
τὴν ἐποχὴ του-
προτοῦ νά προλάβω
νά ἐγειρω ἐδῶ τό φῶς
μέ τὰ δικά του ἀγγίγματα.

Ἀντώνης Δεκαβάλλες